

Szerelmi
főhétet
tíznapos érig
Zésülöken.

Birthday

születésnapok

„Érzelmes, megnyerő, pontos találat.”

– *Kirkus Reviews*

fine
selection

MEREDITH RUSSO

M E R E D I T H R U S S O

Birthday

születésnapok

Szerelmi
történet
tizenkét évig
Zsuzsónán.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Mariamnak és minden fiatalnak,
akinek megvan az ereje, hogy szóljon.*

Anyunak, amiért túlélte.

Darwinnak, mindössze abból az okból, hogy szeretem.

tizenhárom

Morgan

VISSZATARTOM A LÉLEGZETEMET, lebegek a remegő napfény és a mély, sötét kékség között. A karommal köröket írok le, a lábam lassan tempózik, lassan, mint az árapály. Nem állok készen rá, hogy felmerüljek: odafent túl sok minden vár rám. De azt is tudom, hogy nem lebegetek itt örökké. Az élet mindig haladásra késztet, erre vagy arra, fel a napfénybe, vagy le a mélybe.

A mellkasomban hamarosan elviselhetetlenné válik a szorítás. Az oldalamhoz szorítom a karomat, delfinúszással rúgom fel magam a vízből, mint egy sellőlány.

– Másfél perc! – süvölti Eric, és izalmában lefröcsköl. Alig látom a vigyorát, ki kell törölnöm a szememből a vizet.

– Megmondtam! – kiáltom. Most már tisztán látom. Alacsony, néhány centivel kisebb nálam, a szeme okos, csillogó zöld, a haja szőke, vállig érő, keskeny, szögletes arca az állánál egyetlen csúcsban ér véget.

– Akarsz tovább próbálkozni, vagy egyszerűen feladod?

– Soha! – fogadkozik. Teleszívja a tüdejét levegővel, befogja az orrát, és lebukik a víz alá.

Számolom a másodperceket. Már nem zihálok, mégis kissé szédülök. A szívem zakatol. Ha felbukkan, megmondom neki. *Tíz másodperc.*

Megmondom neki, hogy lánynak kellett volna születnem, hogy már nem bírok fiúként élni, hogy mindennap egy kicsit meghalok belül.

Húsz másodperc.

Egy nálam néhány évvel idősebb lány vonul el a medence mellett. Vörös bikinit visel. A vízi vidámpark távolabbi része felé tart. Azon kapom magam, hogy a testét bámulom: az alakját, a mozdulatait, és közben önkéntelenül a mellkasom elé emelem a karomat. Most leeresztem. Nincs mit takargatnom.

Harminc másodperc. Eric szülei, meg az én apám, a medence melletti asztaltól integetnek. Visszaintek nekik. Megmondom Ericnek, és ha jól fogadja, akkor apunak is. Nem mintha így akarnám. Réválmok kergetnek amiatt, hogy esetleg összezavarhatom a dolgokat Erickel, vagy még több feszültséggel terhelem meg apu életét azok után, ami történt, de egyre inkább úgy érzem, felrobbanok. Megpróbáltam magamban tartani. Mindennap egy kicsit jobban eltompulok, egy kicsit torzabbnak érzem magam, egy kicsit jobban félek tőle, hogy a tükör hirtelen egy magas, szőrös pasast fog mutatni, és akkor azt már nem lehet visszacsinálni.

Ijesztő gondolatok járnak a fejemben, például, hogy már nem is akarok élni. Segítségre van szükségem. Talán a legjobb barátom lesz ez a segítség, mert nyugodtan ül majd mellettem, hagyja, hogy elmondjak mindent, és azt feleli, hogy nem bolondultam meg, hogy ő is így érez, ez az egész a felnőtté válás része, és együtt ezt is átvészeliük. Talán apám lesz az, talál valakit, akivel beszélgethetek, egy terapeutát, vagy valakit. Nem tudom, de akármi lesz is, most már hamarosan meg kell történnie, mert tizenhárom éves vagyok, és a nemi érés csonttorzító rémsége közeleg.

Negyven másodperc. Hogyan lehet valakinek elmondani egy ilyen titkot? Hogyan foglalja az ember szavakba?

Ötven másodperc. Erik a karjával csapkodva bukkan fel.

– Milyen voltam? – nyögi ki elfulladva.

– Rémes – vágom rá, mire vizet locsol felém. A szemüvege nélkül szinte vak. Felnevetek.

– Meddig voltam lent?

– Még egy percig sem – felelem, és én is lefröcskölöm.

– Mindegy – grimaszol. – Nem lehet mindenki született tehetség, mint te.

– Minden reggel futni járok – mondom éneklő hangon. Reméltem, hogy a sport kikopik az életemből, miután kikerültem az ifi focicsapatból, de ha az ember apja edző, ráadásul tornatanár, akkor nincs menekvés. – Dolgozz keményen, mint én, és akkor olyan kemény is leszel, mint én, te *vakarcs*. – Hanyatt fekvébe lebegek a vízen, lehunyom a szemem. A nap az arcomra, a hasamra tűz. Mélyet lélegzek. Könnyebb elképzelni, hogy mondok neki valamit, ha nem látom.

– Hé, Eric?

– Mi az?

– Ha mondok neked valamit – kezdek bele –, megígéred, hogy titokban tartod?

– Haver! – csattan fel szinte megbántva. – Mintha ezt még kérdezni kellene!

– Akkor jó. – Nekikészülök, hogy kimondjam. A szívem zakatol. Oldalra sandítok: a legjobb barátomat látom, azt, akit a születésem napja óta ismerek. Tágra nyílt, kíváncsi szemmel néz rám. Ha túl sokáig nézek a szemébe, a gyomrom összefacsarodik, ezt nem bírom. Nagyot nyelek, és visszafordítom az arcomat az ég felé.

Ha az életem mozifilm lenne, a szereplők mindig tudnák, mit kell mondani, és az unalmas, gusztustalan vagy kínos részeket rögtön ki lehetne vágni. Indiana Jones sosem kényszerült egy ilyen beszélgetés

lefolytatására. Godzillának neme sem volt, csak laposra taposta az autót, és atomtűzzel semmisítette meg az épületeket. Micsoda mesebe illő élet!

– Szóval? – kérdezi Eric, majd hanyatt dől a vízben, és pislogva emelkedik ki újra. Egy kézzel kisöpri a haját az arcából, és hátrasimítja. A gyomrom összerándul. Lejjebb süllyedek, hogy csak az orrom hegye látszik ki.

– Na, mi az? – sürget.

Buborékfelhőben fújom ki a levegőt, és félrepillantok. Eric melém gázol, és az arcom elé dugja a saját arcát. Mosolyog. Milyen jóképű! (Hallgass, hallgass, hallgass!) Amikor meglátja az arckifejezésemet, a mosolya egy picit elkeskenyedik zavarában és értetlenségében.

– Úgy érzem, lánynak kellene lennem – válaszolom a víz alatt.

A hangom eltorzulva bugyborékol a felszínre. Vajon Eric megértette?

– Jó, akkor ne mondd el, te dilis – fintorog.

Nem értette. Hányingerem támad.

Dilis.

Eric odébb úszik, kikapaszkodik a medence szélére, és visszanéz rám. Lassan követem.

A szüleink hívnak. Elképzelem, hogy most mondom ki. *Valójában lány vagyok.* Nevetségesen hangzik. *Dilisen* hangzik.

Odafutunk a szüleinkhez. Vizes lábnyomaink szinte azonnal felszáradnak a forró járdán. Carson, Eric apja, Big Kahuna feliratú pólót visel, és hosszú, fekete úszóshortot. Hatalmas termetű, két méternél is magasabb, a haja ugyanolyan szőke, mint Ericé, de rövidere vágatja, és éles, zöld szeme mintha mindig haragos lenne. Régebben kedvelt, amikor még fociztam. Akkoriban még én is nagybátyámként tekintettem rá. De mióta kiszálltam a csapatból, alig szól hozzám, még

akkor sem, ha náluk alszom. Eric anyját, Jennyt viszont világeletemben olyannak láttam, mint egy fekete-fehér film csillagát. Ha náluk vagyok, mindig szívélyesen fogad, és gondoskodik róla, hogy nekem is jusson a főztjéből.

Apám keze-lába vékony, hosszú, a bőre sötétbarna, mint egy földművesé, mert folyton a pályán van. Fáradt mosolyt küld felém, aztán visszagörnyed a székébe. A szüleink az óta a nap óta ismerik egymást, hogy Eric és én megszülettünk. A kórházban találkoztak, mert csapdába ejtette őket egy rendkívüli hóvihár – Tennessee állam eddigi egyetlen szeptemberi hóvihara. Az alatt a három őszi nap alatt mi ketten világra jöttünk, a szüleink – a családjaink – pedig életre szóló barátságot kötöttek.

Azóta mindent együtt csinálunk. A közös születésnapból idővel közös minden lett. Hosszú ideig közelebb álltunk egymás családjához, mint a saját nagynénénkhez, nagybátyáinkhoz és unokatestvéreinkhez.

Aztán anyu meghalt, és én nem sokkal később kiszálltam a focicsapatból.

De legalább a születésnapjainkat még együtt ünnepeljük.

– Fiúk, készen álltok az ebédre? – kérdezi Jenny mosolyogva, és felemeli ovális napszemüvegét. Megrándulok a *fiúk* szótól, de igyekszem titkolni.

Nem volt ez mindig ilyen. Régebben tompa sajtós volt, mint egy zúzódás után; enyhe zavarodottság, amikor az iskolában fiú- és lánycsapatokra osztottak minket. Az elmúlt évben azonban elviselhetlenné vált. Talán korábban is mondhattam volna valamit (halványan emlékszem is, hogy *akartam* szólani), de régebben valóban élveztem a focit, és ösztönösen tudtam, hogy kétféle gyerek nem játszhat: a lányok és a puhányok. Nem akartam feladni valamit, amit szerettem,

és nem akartam, hogy kigúnyoljanak. Akkoriban könnyebb volt elnyomni a zavarodottságomat, de idővel olyanná vált, mint a rajzfilmekben, amikor a szereplő a gáton támadt lyukat egy ujjával fogja be, de közben két újabb helyen betör a víz. Úgy érzem, csak idő kérdése, és mindenestül átszakad.

– Még nem – vágja rá Eric, és kicsavarja a hajából a vizet. – Még ki akarom próbálni az Örvényt.

A közös, kék-fehér születésnap tortája az asztal közepén díszeleg, rajta a felirat piros cukorhabból: *Boldog születésnapot, fiúk!* Még ha a bolti torták nem is lennének pocsékrosszak azok után, amiket anyu sütött, akkor sem akarnék enni belőle. Csak bólogatok én is, és igyekszem olyan képet vágni, mint akit érdekel az Örvény.

– Rendszerben – feleli apu, és feltápászkodik. – Veletek megyek.

– Ugyan már, Tyler, hiszen tizenhárom évesek – legyint Carson, hátradől, és belekortyol a kólájába. – Talán itt az ideje, hogy egy kissé szabadabbra engedjük őket.

– Talán igazad van. – Apu megvakargatja az arcát, és rám néz. *Minden rendszerben?* kérdi a szeme.

Régebben hagyta, hogy rohangáljak, mint egy bolond, mert azt tartotta, a fiúknak jól tesz, ha lehorzsolják a térdüket. Csakhogy aztán anyu megbetegedett, és egyre betegbb lett, és egy éve meghalt, és azóta apu mintha állandóan a foci pályán volna, távol, vagy pórázta igyekezne a nyakamba rakni. Mintha óvatosan kerülgetnénk egymást, és nem tudnánk, hogyan bánjunk a másikkal anyu nélkül.

Hagyom, hogy a hajam az arcomba hulljon. A hajszálak fátyla mögül mindig könnyebb a világot szemlélni. Megfordulok; Ericet nézem, miközben kocogva elfutunk a fő járda felé, az Örvény fenyegető árnya felé.

– Jól vagy? – kérdezi Eric, amikor a sor végén fellépünk a rácsos vaslépcsőkre.

– Persze – vágom rá.

Muszáj elmondanom neki. *Muszáj.*

– Azért vagy ideges, mert félsz a magasban?

Körülnézek. Közben csaknem felértünk. Eric hajába belekap a szél. A vízi vidámpark felett seregélyraj úszik a levegőben, mint egy halraj a vízben.

– Nem félek a magasban – mondom szemforgatva. – Semmitől sem félek.

Micsoda hazugság!

– Akkor miért viselkedsz ilyen furán?

– Nem is viselkedek furán – tagadom le. Lenézek a lábamra és a vaslépcső rácsán át látható szédítő panorámára. Eric hitetlenkedően néz rám, de mielőtt bármit mondhatna, felérünk a legfelső szintre. Előttünk sötétben tátong a csúszda hívogató nyílása. A segítő átadja a kis, sárga csúszógumit, és elmondja, hogy kapaszkodjunk a fogódzóba, ne álljunk fel, ne szálljunk le, ne csináljunk semmi olyan hülyeséget, amit a kamaszfiúk általában csinálnak. Az egymilliomodik alkalommal is megkapom az emlékeztetőt: most már hivatalosan is kamaszfiú vagyok. Felfordul a gyomrom.

– Készen vagytok? – kérdezi a segítő.

Bólintok. Eric a levegőbe löki a karját, és nagyot kurjant. A segítő nevet, szandálos lábával meglöki a csúszógumit, és a világ hirtelen sötét, sikolyokkal teli zuhanássá változik. A tutaj ide-oda csapódik a csúszda csövében, a kanyarokban olyan magasra felfut a falra, hogy úgy érzem, mindjárt elrepülünk. Eric tébolyodottan vihog, és a felfröccsenő víz miatt az arca elé kapja a kezét. Én is nevetek. Az

izgalom fokozódik és fokozódik, minden más érzelmet elnyel, és végül belekiáltom a sötétbe.

– Eric! Lány akarok lenni!

– Jól van! – kiáltja vissza.

Nem hiszem el.

Jól van? Jól van. Azt mondta, jól van.

Az egész testem nevet. Hagyom, hogy a nevetés kavargjon bennem, majd kitörjön, mint a mérge a sebből, és súlytalanná válok. Fénykör jelenik meg előttünk, vakítóan, a hang sebességével közeledik, és kivágódunk a napfényre, a felforduló tutaj alatt a medencébe.

Én bukkanok fel elsőnek. Egy pillanatig egy helyben lebegek, nem törődöm a víz zubogásával, a gyerekek sikoltozásával, a hangszórókban bömbölő zenével. *Megmondtam neki. Megmondtam neki. Jól van.*

Egy pillanattal később Eric is felbukkan, kalimpálva kapkod levegő után. A szemét eltakarják vizes, hullámos tincsei. Elkapom a karját, és kivonszoló a sekély részbe. Köhögve nevetek.

– Ez szuper volt!

– Fantasztikus! – Fröcskölve kapom fel a karomat.

Jól van. Jól van. Azt mondta, *jól van.*

– De mit mondtál a csőben? – kérdezi, még mindig lihegve. –

Nem értettelek.

– Ó – bököm ki. A bensőm összefacsarodik.

Nem hallotta.

Nem tudja.

A csúszdán lefelé megjelent előttem a kép, vagy inkább több, párhuzamos jelenet: Eric azt mondja, hogy normális vagyok, hogy nem vagyok az, de ő megért, és továbbra is szóba fog állni velem, és megőrzi a titkomat – és egészen távolról, arany fényben derengve, magamat láttam, lányként, boldogan sétáltam vele az iskola felé, mintha

ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. A képek elszállnak, mint a felforrósodott beton felett remegő levegő.

A gyomrom egyre kavarog. Felesleges megpróbálnom elnyomni.

Lassan kilábalok a vízből. Minden fôrog. A legközelebbi szemekukához szaladok, megtámaszkodom a peremén, és behányok.

Eric

A SZÜLINAPI TORTA AZ ÖLEMBEN UTAZIK, és az autópálya minden zökkenőjénél ugrik egyet. Az egyik oldala jócskán ki van vájva, és a nagy része a vízi vidámpark szemetesében végezte. Morgan megpróbált enni belőle, mert azt mondta, hogy már jól van, de aztán újra rájött a hányinger. A látvány (és a szag) a mi étvágyunkat is elvette, így inkább eldöntöttük, hogy ideje hazaindulni.

Nézem, ahogy az I-75-ös út elgurul alattunk, és Georgiából újra Tennessee felé szállít minket. Az arcomon és a hátamon melegen húzódik a bőr, alighanem leégtem, de most még kellemes érzés. A bátyám, Peyton duzzogva ül mellettem. A jelek szerint találkozott valami csajokkal, akik még szóba is álltak vele, de Morgan rosszullete félbeszakította ezt az egyszeri csodát. Apu a slágeradón szóló Johnny Cashre bólogat, anyu teljesen beleveszett a legújabb Patricia Cornwell-regénybe. Nekem is van egy könyv a hátizsákomban, a Radiohead története, de akár a Mountain Goats *Tallahassee* című albumát is meghallgathatnám újra, ám nincs kedvem sem olvasni, sem zenét hallgatni.

Nehezemre esik bármire koncentrálni. Csak az jár a fejemben, hogy mi volt ma Morgannel, és mi lehetett a nagy titka. Olyan távoli lett, amióta az anyja meghalt. Önzőség a részemről, hiszen támogatni

akarom, de egyre inkább úgy érzem, hogy soha nincs jelen. Mindig is csendes, elgondolkodó srác volt, inkább hallgatott, mint beszélt, hacsak valami fel nem bosszantotta, de mostanában már jó arány, ha a mondanivalóm felére többet reagál egy körömrágás közben kierőszakolt mordulásnál. Ki gondolta volna, hogy az ember akkor is magányos lehet, ha ott ül mellette valaki?

Morgan a legjobb barátom, amióta az eszemet tudom. Az ő anyja tanította meg mindkettőnket olvasni, ugyanabból a betűzős mesekönyvből. Azonnal elárulta, amikor rájött, hogy a Mikulás igazából nem létezik. Bár utáltam a focit, mégis csatlakoztam a legkisebbek csapatához, mert Morgan volt az irányító. Még azt is én kértem, hogy a támadó sor bal oldalára helyezzenek, mert a világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy a barátoméért állom az ütések.

Nyaranta fára másztunk, kiszáradt patakmedreket jártunk végig, és füves mezőkön heverve figyeltük az elhúzó felhőket. Óvodás korunk óta ugyanabban az ágyban aludtunk minden péntek és szombat este, és késő estéig dumáltunk zenéről (a Mountain Goats iránti rajongásomat megelőzte egy két hónapos megszállottság a Neutral Milk Hotel *In The Aeroplane Over the Sea* albumával, Morgan pedig még azt is elérte, hogy rákapasson némelyik metálbandájára, mint az Atreyu, ha meg ahhoz volt hangulata, hippicsajos zenét hallgatott, mint Kate Bush vagy Tori Amos, akiket az anyja szeretett, és Morgan elismerte, hogy ő is), filmekről (az én kedvencem a *Majdnem híres*, az övé holtversenyben a *Mulan* és a *Tenenbaum, a háziátok*), és minden másról. Régebben mindent megosztottunk egymással.

És akkor a nyár elején feltűnt, hogy máshogy nézek egy lányra. Morganékhoz bicikliztem éppen, és amikor átvágtam a lakókocsi-parkon, eltekertem egy lány mellett. Rémllett, hogy valamelyik osztálytársunk nővére; középiskolás volt, egyrészes fürdőruhát viselt,

levágott szárú farmerrel, és éppen egy gyerekmedencében állva mosta le slaggal a lábáról a sarat. Már korábban is úgy voltam vele, hogy a csajok csinosak, és időnként jó velük lógni, de ez a látvány – az idősebb, fürdőző lány – mintha kulcs lett volna a zárban.

Megpróbáltam elmesélni Morgannek, és akkor, először az életünkben, egyszerűen elhallgattatott. Azt mondta, nem akar erről beszélni, és hátat fordított nekem, hogy úgy aludjon. Semmiségnek tűnt, mások számára az is lett volna, de köztünk ilyen még sosem fordult elő. Soha.

Bárcsak megkérdezhetném, miért volt ma minden olyan fura. Bárcsak tudnám, mi a titka! Nem vagyok ostoba, van egy alapos sejtésem a dologról. Még sosem találkoztam homoszexuális emberrel (legalábbis nem tudok róla), de nem számít, mit mond végül Morgan, én mindenben támogatni fogom. *Biztosan* tudja ezt. *Tudnia kell*, hogy mellette leszek, és megőrzöm a titkát, nem?

– Nagyon nagy a csend itt hátul – jegyzi meg anyu. Felnézek. Vörös szemöldökét kérdőn felhúzta, az ajkán halvány, kíváncsi mosoly ül.

– *Fiúkra* gondol! – jelenti ki Peyton gúnyosan. Felé rúgok, de hátrítja, és az ökle bütykeivel üti meg a bicepszemet. Felkiáltok, a karomat dörzsölgetem. Peyton nevet.

Anyunak és apunak fel sem tűnik, vagy nem nagyon érdekli őket, hogy Peyton éppen közölte velük, hogy meleg vagyok. Erről megint Morgan jut eszembe. *Én* nem vagyok meleg, úgyhogy sosem gondoltam igazán bele, de errefelé a pasik nem dobálóznak csak így az ilyen kijelentésekkel. Ha meleg lennék, és körülöttem mindenki sértésként hajgálná a szót, lebuzizna mindent, ami nem tetszik neki, ha kell, ha nem, talán tényleg nehéz volna előbújni még azoknak is, akiket szeretek.

– Élvezted a születésnapodat? – kérdezi anyu, amikor már nem fintorgok.

– Aha, jó volt. – Nagyot nyelek, és a tortára nézek. Néha aggódom, hogy hálátlan vagyok, hiszen tudom, hogy a többi thebesi családhoz képest sok pénzünk van, de úgy érzem, nem kellett volna megvenni idén ezt a tortát. Esélye sem volt azokkal szemben, amiket régen Donna, Morgan anyja sütött. Még egy kis aprósüti is jobb ötlet lett volna.

– Ha maradni akarsz, csak szólnod kellett volna – teszi hozzá anyu.

– Nem. – A tortafedőre simítom a tenyeremet. – Morgan nélkül fura lett volna.

Anyu szomorúan rám mosolyog. Ezt a kifejezést mintha egyre gyakrabban látnám az arcán.

– Morgannal is egyre furább minden – szól hátra apu a kormány mögül. Peyton felhorkan; összenéznek a visszapillantóban. Anyu megköszöri a torkát, és jelentőségteljesen lapoz egyet, de apu nem törődik vele.

– Hogy érted? – kérdezem, apu azonban csak dobol az ujjával a kormányon.

– Csak azt gondoltam, hogy mostanra kinövi, ennyi az egész.

– Fiúk... – kéri anyu, de én nem bírok megállni.

– Miből kellett volna kinőnie? – kérdezem, mintha nem tudnám. *Tizenhárom* éves vagyok. Már nem kisgyerek, de a felnőttek még mindig úgy viselkednek velem, mintha semmit sem értenék.

– A buzeranciából – mormolja Peyton. Égni kezd az arcom. Hát kint van.

– Peyton, légy szíves! – néz rá anyu.

Csend lesz, de egy pillanatnál nem tart tovább. Tapasztalataim szerint a Peytonhoz és apuhoz hasonló alakok olyanok, mint a cápák: egyetlen csepp vér a vízben elegendő, hogy lázba hozza őket. Apu belelát a hajába, és a visszapillantóban rám néz.

– Régen, amíg focizott, még kemény volt. Na de azért te is látod, Eric, hogy a srác mindig is lányos volt.

– Mi? – csattanok fel. – Nem, dehogy! Mi a franc? – Lehet, hogy Morgan néha tényleg lányosan viselkedik, de a legkisebbek között, és még az iskolai csapatban is ő volt a legjobb!

– Vigyázz a szádra – szól rám anyu.

– Hé, apu! – Peyton vigyorogva előrehajol; olyan képet vág, mint egy sakál. – Figyelj, emlékszel, amikor Morgan levágta azt a rohadt nagy hisztit? – Várom, hogy anyu rá is rászóljon, de nem teszi. – Amikor a szülei nem engedték, hogy halloweenkor annak a kínai rajzfilm-csajnak öltözzön be?

Apu horkantva nevet, és tenyérrel a kormányra csap. Én csak arra tudok gondolni, hogy ez két éve volt, és Morgan akkor tudta meg, hogy az anyja rákos. Szerintem azt se tudta, mit érezzen, és miről.

– Nem *csajnak* – szólok közbe. – Mulan *férfruháját* akarta felvenni. Az tulajdonképpen...

– Istenkém, kit érdekel valami ostoba rajzfilm, te hülye? – szakít félbe Peyton. – *Tulajdonképpen* akkor is végigbőgte a halloweent. Mint egy lány.

– Na jól van, jól van már – szól hátra apu, de a hangjában nevetés bujkál. Zsigeri undor fut végig rajtam. – Én csak azt mondom, hogy Tylernek meg kell mutatnia a fiának, hogyan legyen férfi. Végül is egy istenverte fociedző, hát majd gatyába rázza azt a srácot.

Ég az arcom. Gyorsan zsebre dugom a kezemet, hogy Peyton ne lássa meg a remegését. Az ablaknak támasztom a homlokomat, az üveg hűvösségére koncentrálok. *Morgan* mindig tud Peytonnal bántani. Bárcsak én is olyan lazán tudnám venni, visszavágni egy övön aluli beszéléssel, vagy legalább üvölteni és szétrúgni valamit, de úgy tűnik,

csak arra vagyok képes, hogy ökölbe szorítsam a kezem, és hallgassak.
És akkor mégis *Morgan* a csajos?

Peyton megböki a vállamat.

– Mi a baj? Eric babának fáj a lelkecskéje?

– Baszdj meg! – szűröm összeszorított fogaimon át. Nahát, mégis képes vagyok rá.

– *Vigyázz a szádra!* – csattan fel anyu.

– Jól van már! – csattanok vissza.

– Ne halljam ezt a hangot az anyáddal szemben! – kiabálja apu.

– Igenis. – Szeretnék neki is visszaszólni, de ha őt felbőszítem, annak csak szobafogság lehet a vége.

Hosszan hallgatunk, csak a motor zúg. Már éppen megnyugodnék, amikor a rádióban megszólal apu autókereskedésének reklámja. Minden McKinley sarj oda kerül, ha nem tudja máshogy megfizetni a főiskolát. Apu felhangosítja a rádiót.

Rögtön érettségi után alapította a céget, ez az öröme és büszkesége. Néha úgy érzem, jobban szereti az ostoba kocsikat, mint az összes családtagját együttvéve. Felkiált, és dudorászni kezdi a dallamot. Anyu és Peyton is csatlakozik.

Apu a visszapillantóban a szemembe néz. Állom a pillantását.

Aztán összeszorított szájjal dúdolni kezdek.

Rám mosolyog; szélesre nyitott szája öntelt kifejezést ad az arcának. Látom, hogy a szeme nem mosolyog. Addig erőltetem a mosolyt, amíg bírom, aztán visszanezdek az útra.

Még messze vagyunk az otthonunktól.

Morgan

– NEM KELLENE ORVOSHOZ MENNED? – kérdezi apu. Letekerí az ablakot, és kidugja rajta a könyökét. Megállítom az Atreyu-számot, és rá figyelek. Bár most nem akarok senkivel beszélgetni, anyu halála óta olyan ritkán foglalkozott velem igazából, hogy feltűnő, ha észrevesz, az alkalmankénti tutujgatást leszámítva.

Nem kellene orvoshoz mennem? Az internetes keresésekre gondolok, és az elolvasott fórumbejegyzésekre, arról, hogy mi a baj velem. A műtétekről és hormonokról, amikre szükségem lehet, vagy amiket választhatok, vagy... ez az egész olyan zavaros. De apu nem erre kíváncsi. Ő csak a hányás miatt aggódik. Megkísért a gondolat, hogy elmondom, hogy hagyom, hadd robbanjon ki belőlem, de aztán jobban elnézve az arcát látom, hogy állandóan fáradt, mert szinte sosem alszik, és az edzősködés mellett másodállásokat is vállal. Nem tehetek még több terhet a vállára. Nem mondhatom meg neki, hogy a lánynak kellene lennem.

– Nem – válaszolom, megdörgölöm a hasamat, és megrázom a fejem. – Szerintem csak túl sok volt a gyorskaja. Most már jobban vagyok.

Egy mordulással veszi tudomásul. Visszadugom a fülembe az egyik fülhallgatót, és nézem, ahogy szalad az út hátrafelé. Igyekszem nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

arra gondolni, hogy Eric nem hallott meg a csúszdán, és hogy a titkom még mindig biztonságban van, és hogy milyen jól nézett ki Eric félmeztelenül, és hogy ez a legutóbbi bárcsak eszembe sem jutott volna. Hiba volt az ötlet, hogy elmondjam neki. Elnyomom az igazságot. Eltemetem. Sírkövet is teszek rá. Mit számít még egy, fiúként eltöltött év?

Anyu jut eszembe, és eltöprengek: neki vajon képes lettem volna elmondani, mennyire nem illik rám a testem? Vajon megértette volna? Érzékeny volt, halk szavú, mindig kedves, még azokkal is, akiről tudtam, hogy nem kedveli őket. Azt gondolom, ő feltétel nélkül szeretett volna.

Hát, most már sosem tudom meg.

De remélni azért lehet.

Áthajtottunk az autópályahíd alatt, amely jelzi, hogy beértünk Thebesbe. Haza. Thebes egy álmos hegyi kisváros, Knoxville és Nashville között. Olyan hely, ahol két értelmes dolgot lehet csinálni: áthajtani vagy elhajtani. Apu edzői fizetése nem tett minket gazdaggá, mégis néha úgy érzem, hogy néhány iskolatársamhoz képest vagyonos vagyok.

Apu egyszer elmesélte, hogy annak idején szénbánya volt Thebesben, és néhány üzem is. Az autópályán annyian jöttek, mielőtt az I-40-es államközi út megépült volna, hogy a helyiek nem is tudták volna megöltetni a vendéglőket és a hoteleket. Állások is voltak.

A bánya és a gyárak nélkül Thebesben csak egy Walmart és egy csirkefeldolgozó maradt, meg több hatalmas, bedeszkázott vagy betört ablakú épület. Ami még a repedezett aszfaltnál is rosszabb, hogy mindenhol az elfeledett telefonvonalak vezetékai lógnak, mint a szellemek.

Ott van még a mozi is, ahova anyu minden második vasárnap elvitt: ez volt a mi saját külön szertartásunk. Emlékszem, hogy együtt láttuk a Mulant, és eltöltött a csendes boldogság. És bár akkor még